

კითარცა წერილ არს, კითარმუდ: არავინ არს ძართალ არცა ურთ

წმინდა ნინო მოციქულთსწორი: მიტოვებულის წლისა თორმეტის, მამაი მისი შეიქმნა უფალი; და თავმდაბალი მსახურებისას, მან ის განსწავლა ენით მორწმუნის. ღვთივ-გამბედავი მყიფე ქალწული გზასა ველურსა დაადგა ნორჩი; ანგელოზ-მიერ ღვთიური სიტყვით მიადგა მიწას წილხვედრს. ნახვისას კერპთა, გული ნინოსი ღვთივ მწუხარებით აღივსო ლოცვად; და ღვთის ნებითა კერპნი - არმაზი, გაცი, და გა ზეებრ სეტყვით შეიმუსვრა. ღვთივ გაძლიერებით ქალწული ნინო შეიქმნა ცხებულის მქადაგებელი; და სასწაულნით მოექცა მრავალი, მაგრამ მირიან მბრძანებელ უარზე იყო; და ღვთის ნებითა, ნადირობისას, დაბნელდა დღე მირიანისა; და შემდგომ მიღების მხსნლად იეშუას, სამყაროს ნათელმა ბნელი აღაქრო; მაშ მძლავრ-ძალითა უფალმა იპყრო მიწა; და მის დიდებად, ნინომ და მირიან და მის მეუღლემ მბრძანებელ ნანამ, აღაგეს ტაძარი სვეტიცხოველი, ღვთივ მადლით საკვირველ გაბრწყინებული. რაი სრულ-იყო ღვთის ქადაგება, შემდგომ წლებისა და გზის გავლისა, მართდროზე ნინო ღვთივ-დასწეულდა და ამა სოფლიდან გარდაიცვალა; და მის სხეული ღვთივ დაესვენა - გადასვენებად მრავალმა ვერ ძრა.

წმინდა ნექტარიოს, პენტაპოლისის მიტროპოლიტი და ეგინას საკვირველმოქმედი: როგორც ბავშვმა, მარტივი გულით, მან უფალი თვის თავში მიირქმა. ღვთივ გულში სურვილით ღვთის ქადაგების ანასტასიოსს მიეცა ძახილი. მიუხედავად დაბრკოლებათა, მან უფლის ჩრდილ-ქვეშ მდაბლად იარა. მსახურებისას ერთგულად, მდაბლად, უფალმა მისი სიმდიდრე ამრავლა. ღვთის ნებისამებრ, ანასტასიოს ბეურ მოწამეთა კუნძულს მიადგა. დაჲყო ხანი მსახურებაში, მორჩილებაში და იქმნა ლაზაროს ბერი. შემდგომ წლებისა ღვთის ძიებისა, აკურთხეს დიაკონ ნექტარიოსი. გავიდა წლები და ნექტარიოს ჯერ მდვდელი, შემდეგ მთავარი შეიქმნა. ღვთივ განსწავლილი ის თავდადებით ვით მწყემსი მრევლს მძაფრ ემსახურა მიბაძვით უფლის. მაგრამ ძმებმა და უფროსმა ძმამ, მას უღალატა, ჩუმად დანა ჰკრა; ხოლო პასუხად ნექტარიოს, ხუცესის სიტყვებისამებრ მოიქცა: სახელი უფლის, ლოყის მიშვერა, და ღვთის ნებაზე თავის მინდობა; ღვთივ უფლის სხეულის მზრუნველი გულით, ღვთივ დაითმინა მრავალი გვემა. ღვთივ აფასებდა დიდებულობას ჭეშმარიტების. ღვთივ, მისი დღიური ცხოვრების წესით, მან იქადა ღვთის სახარება. ღვთივ აფასებდა სიმაღლეს სიმდაბლის და ყველას ერთგულად ღვთივ მსახურებდა. ღვთივ განნათლებულმა, რჯული ცხებულის ღვთივ აღასრულა დაუზოგავად. ღვთივ ტკბილ-მიირქმა გარ განქარდება სანაცვლოდ შინა განახლებისა. რამდენი დევნა და ცილისწამება, თუმცა უფალმა ყოვლისგან იხსნა. და სწეულება, მგზავრობის ბოლომდის, მადლიერებით ღვთივ დაითმინა. მისმა გარდაცვალებამ, უცხოთაც სევდა მიგვარა. ვერავითარი სიბნელე აღუდგა სინათლეს ღვთისას წმინდანის გავლით. და უფალმა ინება, მის გავლით, სიმრავლე ძალათა და ღვთიური ნექტარის სურნელის უხვი მოფინება.

წმინდა მარიამ ეგვიპტელი: ჯერ კიდევ, გლახ, ბავშვი დასცილდა მშობლებს და უმეცრებით მისი ბაღი უქორწინებო კავშირით შებილწა; და საბრალო მრავალი წელი შეიქმნა მონა ამ სიბილწისა. იერუსალიმში, მართ მუდამარსი იეშუა ცხებულის გამოთქმშეუსაძლო ჯვრის ამაღლების დღესასწაულზედ, მან განიზრახა ჯვრის ნახვა; თუმცა მადლითა მამისა მისა, მან ვერა შეძლო ტაძარში შესვლა; და ღვთის მადლითა გული ეცვალა, მწარე ცრემლებით ტიროდა დიდად; მეოხებითა ღვთის სიყვარულის, ღვთისმშობელს შელოცა ტაძარში შესვლად; მაშ მარიამი თაყვანისცემად წმიდა ადგილში ძრწოლით შევიდა; და დავარდნილი უფლის წინაშე, ღვთის ღია მკლავების მცოდნ იყო შექმნილი. მან ხმის კარნაზით წინამორბედის გასწია ტაძრად და ეზიარა; და თვის უმჯობესის მოძიებისას, იგი უდაბნოდ გაძღოლილ-იქმნა; და იქან იწრთო მრავალი წელი და კიდევ მრავალი დაპყო იქვე. და დაახლოებით მგზავრობის ბოლო წელს, ღვთივ მღვდელ-მონაზონი ზოსიმას მარიამს წააწყდა; და მაშ უფალმა, ვით სახე ცვლილების, ზოსიმას უნათა ცხოვრება მარის. ხოლო მართდროზე, ღვთივ მარიამი ეზიარა და გარდაიცვალა; ხოლო ღვთის ნებით მისი ცხოვრება ხალხისთვის უფლის დიდებად განათდა.

წმინდა ნიკოლოზ მბრძანებელ-მოწამე: ღვთივ მბრძანებელი იყო გაგებით წარჩინებული. ცილ-ნაწამები სინამდვილეში იყო თან-მგრძნობი. ღვთივ მას უპოვართა კეთილი სურდა და მან მაშ ჰპოვა წინააღმგომნი; და მას მოუკლეს მის მეგობარი სანდო და მისი ერთსულოვანი. იგი დევნილთა მფარველი იყო, მშვიდობის-მყოფელი - უფლის ერთგული. მისი ხანისას ქვეყანა იყო ნაყოფიერი, გამრავლებული, აყვავებული, განათლებული, უპირატესი, წარჩინებული, ხალხზე-მზრუნველი. მის წინააღმდეგ ნუ-მხოლოდ შიგნიდან, არამედ გარიდანც ბევრ ვინმე იყო; მგელ-„მღვდელი“, ძალადობის წამეჭებელი, შეგზავნილ-ამმხედრებელი ერთ-ერთი იყო; რამეთუ იყო ის მართლ-მორწმუნე, ღვთის წინააღმდგომთ ეზიზღათ იგი. ის მეგობრული თუმცადა იყო, სხვებს მისი წინსვლა არა ეხარათ; თუმცადა იცავდა და იყო ერთგული, მათ მისი სიავე გულთ განეზრახათ. მისი მეუღლე ალექსანდრა, მორწმუნე სრული იყო ერთგული და ღვთისმოსავი მდაბლად მსახური ჯარისკაცების და შვილზე მზრუნველი. და ეამსა როცა მზრუნველმა დატოვა სახლი საშველად ხალხთა, შინ წინააღმდგომნმა მბრძანებლის ცარიელ სახლი განძარცვეს; და მაშ იხელთეს გარ წინააღმდგომნმაც და ნაშველებმა მშველელს დანა სცეს; მაშ ნიკოლოზმა ბოლო ძალ-ხმევად დათმო საყდარი მბრძანებელისა. ბოროტმა ქვეყანა ხელთ მალე იპყრო და მის სახლობა სრულად დახვრიტა.

წმინდა სპირიდონ საკვირველმოქმედი: ღვთივ კვიპროსის ვარსკვლავი მეცხვარე და მოსიყვარულე მეუღლე და მეოჯახე იყო. შემდგომ ცოლისა და დედისა გარდაცვალების, მეუღლე მონასტრის ხოლო ქალიშვილი დედათა ერთობის საზოგადოების ცხოვრებას დაადგა; ხოლო სპირიდონ მღვდელმთავარი შეიქმნა. რამეთუ გული მისი ღვთივ იყო შემდგომ უფლისა, უფალი ნასიამოვნებ-იყო მის გავლით გამოენათა ნათელი საკუთარი და განედევნა სიცრუე: მაშ პირველ კრებაზე ნიკეის უფალმა მის გავლით დაამოწმა სამების ერთარსობა - მართ ნიშნად ამის ჭეშმარიტების მისა სიტყვებზე თიხა აალდა, წყალი გარ-ვიდდა, და მტვრად გარდიქცა. ხოლო მართდროზე ღვთივ განისვენა; და ის უფალმა შემოინახა, როგორც ნუგეში მართ-მორწმუნეთა.

წმინდა ანდრეი პეტროვი: ახალგაზრდა დაქვრივდა იგი, ცოლი სავსებით მოსიყვარულე; მის ქმართან ერთად გარდაიცვალა მისი ცხოვრება ამქვეყნიური; გასცა ყოველი რაც კი გააჩნდა და მითითებისთვის ხუცესთ მიადგა. წლებისა შემდეგ გამტკიცებული ის დაუბრუნდა თავის ძველ ქალაქს. ღვთივ სიყვარულით იყო მზრუნველი და აიტანა მრავალი ბრკოლება; ღვთივ მდუმარე, მომთმენი, მდაბალი, არაყურისმჭრელი; ღვთივ ერთგული ღვთისა და თვისი მეუღლის. და სასიამოვნო იყო უფლისთვის, მის გავლით მაღლი ფართოდ ეფინა.

წმინდა ელიზაბეთ ახალ-მოწამე: თუმცა ელლა მდიდრობაში დაბადებულ-იყო, მცირე ასაკიდან დედის მაგალითით, ნაცნობობით-იყო ხალხის დახმარების, ფასის სიმარტივის, კარგობის ღვთის გზის. ღვთივ მისი გული ცხებულად ორმად განდგომილ-იყო, თუმცა იყო რწმენა მისი ნაკლული. თუმცა დროულად ქორწინებაში, ელლამ მიიღო სრულობა რწმენის. თუმცა უშვილონი, ელლა და მისი ქმარი, სახელად სერგეი, შეიქმნენ მზრუნველი ობოლთა ბავშვთა. თუმცა მეორმოცეს, წლისა მის ცხოვრების, მეუღლე მისი სასტიკად მოკლეს; ღვთივ იყო ძლიერი, ზრუნავდა სხვებზე, თავისი ქმრის მკვლელს ღვთივ უქადაგა ღვთის სიყვარული. მან მონაზონის სქემა ჩაიცვა და გადადო თავი ღვთისთვის და სხვისთვის. და მაშინ როცა ბოროტმა იპყრო ხელში ქვეყანა, მათ იგი მოკლეს და მის თანა მყოფნი; კვლავ იგი ბოლომდე ღვთივ იყო მზრუნველი სხვათა და უშიშრად უფლის მადიდებელი.

წმინდა ნიკოლოზ მოციქულთსწორი და დიდების გვირგვინოსანი: ღვთივ იყო ბეჯითი ნორჩი ივანი და მონდომებული იყო მსწავლები; და ჟამსა მართსა, ღვთივ მას მიეცა სურვილი უფლის ქადაგებისა; ხოლო ღვთის ნებისამებრ, მღვდელმთავრის კურთხევით, იგი დაადგა გზასა ველურსა; იგი მიადგა წარმართთა მიწას და თუმცა ნორჩი, ღვთივ ნანუგეში. მან შეისწავლა იაპონია, იაპონელნი, და ენა მათი. მან შეისწავლა ყველა სწავლება იაპონელი ბერებისაგან; და შეიქმნა ვით იაპონელი. და წლების შემდგომ მის მაგალითმა, გული მოიგო იაპონელთა. და ერთ დღეს მიადგა მას სამურაი, რომელი იყო შინტო მღვდლის შვილი; თუმცა ცუდამდე, ღვთივ ნიკოლაიმ, კეთილი სიტყვით იგი მოალბო; მაშ სამურაიმ ამა უცხო მღვდელს სანაქებოდ ყური დაუგდო. გავიდა ხანი, და შემდგომ განხილვის, მან, მეგობარმა მისმა ექიმმა, და კიდევ ორმა მიიღო მღვდლის რწმენა ვით ჭეშმარიტი. და მოშურნეობით მონათლულებმა ღვთივ იქადაგეს მათ უფლის სიტყვა. მათ აიტანეს მთავრობის დევნა, თუმც გამოვიდნენ ღვთივ უფრო ძლიერნი. მღვდელმთავარი ნიკოლაი ღვთივ იყო ხალხის მსახური და ხმა ნუგეშის დროსა ომის; და ღვთივ მისი შრომა არ იყო ამაო. მან მისი ცხოვრება დაკყო ამ ხალხთან და მორწმუნენი ასცდა სამსა ბეუვრს. და როცა იგი გარდაიცვალა, ქუჩები მაშინ ხალხით გაივსო; ის გააცილა დიდმა, პატარამ, ურწმუნომ, მორწმუნენ ქვეყნის გარშემო; და თუმცა იგი იაპონიის მბრძანებლის და თვისი ქვეყნის ხუცესთა მიერ იყო დაჯილდოებული თავად ხუცესი, მისი გულისთვის ჯილდო ღვთის ნებისამებრ ცხოვრება იყო.

წმინდა პაისიოს ათონელი: პატარაობიდანვე მიღრეკილება ქონდა უფლის და ღვთის რამეთა მიმართ. დაიბადა მართლ-მორწმუნეთა ოჯახში და იყო მემკვიდრე ღვთის კაცის სახელის და ცოდნის, სახელად არსენი. წამოიზარდა ღვთის სიყვარულით, ღვთივ ბავშვი მარტივი. დაჲყო ცხოვრება უფლისთვის ბრკოლებად ხოლო სხვებისთვის აკეთებდა, რაც იცოდა იყო საუკეთესო. და მის ამ სოფლის ბოლო წლებში, სწეულებანი მან დაითმინა.

წმინდა კათერინ დიდ-მოწამე: მდიდრობაში დაბადებულს და ამქვეყნისეულად 'განსწავლილს' გული უპირატესისკენ უსწრაფოდა; მაშინ მან შეიტყო შესახებ უფლისა; თუმცა ამქვეყნიერ იგი დიდი იყო, იყო ის უფლისთვის შეუხედავი; მაშინ, გამგონმა ხუცესის, რწმენა მიიღო და მოინათლა; მაშინ უფალმა მას უბოძა საცვამი თითის, რამეთუ აწ უკვე იგი იყო წარმოუდგენლად წარჩინებული. და მაშინ მბრძანებელ წარმართი იყო და მოითხოვა კერპთა თაყვანი; თუმცა კათერინ ღვთივ დაგმო კერპნი; და მაშინ შეკრიბეს 'ბრძენ'-კაცნი, თუმცა ჭეშმარიტებამ ყოველი დაადუმა; და მაშინ ბევრი მოვიდა რწმენად და ზოგმა მოწამის გვირგვინი მიიღო. ბევრი აწამეს მათ კათერინი, თუმცა უფალმა ის შეინახა; და საბოლოოდ წარმართმა ბრძანა, ვითარმედ მის თავი მათ მოეკვეთათ; უფალმა მისი სული მიიღო ხოლო ანგელოზთ მისი სხეული სინაის მთაზე გადა-ადგილეს.

წმინდა ირენე, ქრისოვალადუს იღუმენია: ირენე იყო ბიბლიური სათნო ცოლი, თუმცა უფლის ნება, მისი მონაზონობა იყო. წმინდა ირენე ჭეშმარიტად ღვთივ ბრძენი იყო, ახსოვდა სიტყვები უფლის: ჩემ გარეშე არაფერი გძალუცთ. მაშინ იყო იგი ღვთივ თავმდაბალი, სათნო, და სასურველი. და მაშინ ვითარმედ იგი ფხიზელი იყო შესახებ თვისა უშემძლოების, დასაშვებ იყო მისი გავლით მადლის მოფენა. ერთხელ, უფალმა ინება მის გავლით უდანაშაულო კაცი რომ ეხსნა და ამის გავლით ქვეყნის მბრძანებელ ღმერთად მოექცა. წინასწარ ეცნო მას გარდაცვალება სხვადასხვა ხალხის. ასევე მან ღვთისგან მიიღო საჩუქრად სამი ვაშლი ზეციური. ხოლო მართდროზე წმინდა ირენეს სული უფალმა მიიღო სახლად. ხოლო სხეული მისი, საუკუნეზე უფრო მოხუცი, ხალხის მრავლობამ დაასაფლავა; ღვთივ სინათლობდა მისი სხეული ხოლო ჰაერი ზეებრ ტკბილ იყო.

წმინდა ჰერმიონი, მოწამე და წინასწარმეტყველი: ღვთივ წინასწარმეტყველი და ხალხის დიდი მსახური, წმინდა ჰერმიონი, ჩვენი ყოვლადსაყვარელი და ყველაზე-საყვარელი ცხებულისთვის ორჯერ იყო ნაწამები წარმართ მბრძანებელთა მიერ; მან ღვთივ დაითმინა წამება, შენახულმა დათრგუნა კერპნი, და მის აწ-უკვე-მორწმუნე თავკვეთის აღმსრულებლებთან ერთად უფალში განისვენა.

წმინდა ფაუსტინა მოწამე: შემდგომ სიზმრად ხილვისა კათერინისა, იგი ეწვია კათერინს ციხეში. მზად-მყოფმა დაეთმო ამქვეყნიური სამეფო და ცხოვრება, მან დაგმო კათერინის წამება; და თუმცა იყო იგი მეუღლე თავისი, წარმართმა მბრძანებელმა მისი თავკვეთა ბრძანა. მაშინ გაცვალა მან ამქვეყნიური გვირგვინი იმქვეყნიურ გვირგვინად.

წმინდა სიდონია: სპარსელთა მიერ დავითის ტომის ყრმის თაყვანისცემისა შესახებ მოხსენებისა შემდგომ ოცდაათი წლისა, მოციქული მოევლინა მცხეთელ ჰურიებთან: „რომლისათვს იგი მოვიდეს მოგუნი და შესწირეს ძღვენი, აღზრდილ არს იგი და იტყვს თავსა თვისსა ძედ ღმერთისა და სხუასა რასმე ახალსა სჯულსა გვქადაგებს და აწ წარმოგვვლენია მოციქული ყოველთა თანა ჰურიათა, რათა მოვიდნენ მეცნიერნი სჯულისანი. მოვედით უკვე ყოველნივე მოსეს სჯულისა თანამდებნი და განვაძჭოთ მას ზედა.“; ქართლიდან სინედრიონის ბჭობაზე წავიდნენ ელიოზ მცხეთელი და ლონგინოზ კარსნელი. ელიოზის დედა მღვდელთა ტომიდან იყო; წასვლის წინ მან შვილს სთხოვა, წილი არ დაედო მესიის სისხლის დათხევაში, „რამეთუ ის არის სიტყვა წინასწარმეტყველთა და იგავი ბრძენთაგან თქმული.“; ჯვარცმისას, ელიოზის დედამ მცხეთაში გაიგონა ჩაქუჩის ხმა, „საშინელითა კრჩხილებითა“ დაიძახა: „მშვიდობით, მეუფებაო ჰურიათაო, რამეთუ მოჰკალთ თავისა მაცხოვარი და მჸსნელი და იქმნენით ამიერითგან მტერ შემოქმედისა!“ და მყის აღესრულა. როდესაც უფლის კვართზე წილი ჰყარეს ჰურიათა, ღვთის განგებულებით იგი მცხეთელებს შევდა; ელიოზმა და ლონგინოზმა კვართი ქართლში წამოასვენეს; მცხეთას მოსულ ელიოზს წინ შემოეგება მისი და, სიდონია; მან გულში ჩაიკრა კვართი მაცხოვრისა ჩვენისა, ტირილით და გოდებით მოისმინა ძმისაგან ჯვარცმის ამბავი, და სული განუტევა; უფლის კვართი სიდონიას გაცივებულ მკლავებს ვერავინ მოაშორა; მაში ელიოზმა თავისი და წმიდა კვართთან ერთად დამარხა; სიდონიას საფლავზე კვიპაროსის ხე ამოვიდა; სამი საუკუნის შემდეგ, უფლის ხელმძღვანელობის მიხედვით, წმინდა მირიანმა და ნინომ აღამართინეს ამ ხისგან გამოთლილი სამი ჯვარი, შემუსვრად ყოვლისა კერპისა მიწად საღვთო.

წმინდა ნინა, სამთავროს წმინდა ნინოს დედათა მონასტრის იღუმენია: წმინდა ნინა ახალგაზრდა იყო, როდესაც მონასტრად განდგა. იგი იყო დებისთვის საყვარელი და მხურვალედ მონდომებული მონაზონი. მისი საქმე მისმა დებმა ერთგულად გააგრძელეს. მისი ბრკოლება პატივ-გებულ იქმნა, როგორც სამაგალითო.

წმინდა გრეგორი ღვთისმეტყველი: გრეგორი დედის მიერ ღვთისთვის გადადებული ვაჟი იყო. იგი კერძო უპირატესობით საარგებლობდა, რამეთუ მისი ოჯახი; მაში იგი იყო კარგად ნაკითხი. იგი იყო მართმადიდებლობის მხურვალე მცველი; ღვთივ მისი გული უფლის სწორ პატივ-გებად განდეგომილ-იყო. ცდილობდა თავი დაემდაბლებინა და როგორმე უფალი ედიდებინა. გარდაცვალების შემდგომ, მას მისმა ძმებმა, მღვდელმთავრებმა ღვთისმეტყველის წოდებით პატივ-გეს.

წმინდა ედვარდ მბრძანებელ-მოწამე: ედვარდის ბიოლოგიური მამის გარდაცვალების შემდგომ, მონასტრებისგან მიწების მისაკუთრებლად, ჯერ კიდევ ბავშვ ედვარდს, ურწმუნო მიწათმდევლობელები აღუდგა; რამეთუ ედვარდი ეკლესიისა და მონასტრების მცველი იყო. წმინდა ედვარდ მბრძანებელ-მოწამე აღწერილია როგორც: „იყო ღვთისთვის დიდი თავდადებისა და ბრწყინვალე მოქცევის ახალგაზრდა. იგი იყო მთლიანად მართმადიდებელი, კარგი და წმიდა ცხოვრების. კიდევ, მას უყვარდა ღმერთი და ეკლესია ყველაფერზე მეტად. იგი იყო გლახაკთა მიმართ გულუხვი, კარგის საყუდელი, ცხებულის რწმენის ჩემპიონი, ჭურჭელი სავსე ყოველი სათნო მადლით.“ როდესაც მბრძანებელი ედვარდი სანადიროდ იყო მისი უმცროსი ძმის ციხე-სიმაგრესთან ახლოს, მან განიზრახა მისი საყვარელი პატარა ძმა ენახა, ამიტომ იგი ცხენზე მარტო გაეშურა ციხე-სიმაგრეში; მისულზე, ციხე-სიმაგრის ქვედა ნაწილში, როდესაც შეთავაზებულ სასმელს სვამდა, იგი დედოფლის, რომელი იყო ედვარდის ბიოლოგიური მამის მესამე ცოლი, ერთ-ერთმა თანა-მყოფელმა ზურგში დაჭრა. დედოფლალი მრავალს ეცადა სხეული მოეშორებინა, თუმცა უფალმა წმინდა ედვარდის სხეული სასწაულებრივ განაბრწყინა და შემოინახა. როდესაც პატარა ძმა გაიზარდა, მან სიყვარულით მიაგო პატივი მის უფროს ძმას. იგი მაშინ-მომავალი მოწამე წმინდანის მეთაურობით ჩატარებულმა სინოდმა ცნო წმინდანად. ხოლო მისი სხეული უფალმა წარმართთა შეურაცხყოფისგან შეინახა.

წმინდა ემილია: დევნა მძვინვარე იყო, თუმცა ამ დროს, ემილიას მაშინ-უცნობმა მომავალმა მთილებმა ღვთივ გამბედაობა გამოიჩინეს და მაგივრად შიშისა, ველურობაში რწმენად განძლიერდნენ და განნათლდნენ. ემილია ახალგაზრდა იყო, როდესაც ნახეს; დევნა დასრულებული იყო, თუმცა ემილია დევნისას დაობლებულ-იყო; რამეთუ იყო ახალგაზრდა, მდიდრობით, და თვალთათვის სასიამოვნო, ბევრ ურწმუნოს უნდოდა მისი ხელში მოქცევა, თუმცა ის მათ შეიფარეს. ემილია ცოლად მათ ვაჟიშვილს გაყვა. ემილიამ და მისმა დედამთილმა გადაწყვიტენ ბავშვები ღვთისთვის გაეზარდათ; ემილიას ათი შვილი ეყოლა და მათ უფლის ნების ძიებით გაზარდეს ისინი: მაგალითად, ერთის სახლში აღზრდა იყო უმჯობესი, ვითარც ღვთის სიბრძნე; მეორეს განნათლება, მომავალში რწმენის მცველად; მესამეს ღვთისგან ნადირობის ნიჭი ჰქონდა საზოგადოების დასაპურებლად. მათ განნვლეს საკუთარი ცხოვრება ღმერთზე მინდობით; ხოლო უფალი ნასიამოვნები იყო მათ გავლით მადლი უხვად გამოენათა. და ისინი წმინდა ოჯახად არიან ეკლესიის მეხსიერებაში.

წმინდა ბასა მოწამე: წმინდა ბასა ცხებულის რწმენის იყო და მისი სამი ვაჟიც შესაბამისად გაზარდა; ქმარმა დაასმინა იგი და მათი შვილები, თუმცა წულებმა კერპთაყვანისმცემლობას საშინელი მოწამეობა არჩიეს; ხოლო წმინდა ბასა ციხეში ჩაგდეს; თუმცა აშიმშილებდნენ, უფალი ანგელოზის ხელით კვებავდა; წამებით ზიანს ვერ აყენებდნენ; მის გავლით კერპი დაიმსხვრა; ხოლო როდესაც დასახრჩობად მოისროლეს, სამმა ბრწყინავმა კაცმა მიცურა მასთან და აიყვანა. რვა დღის შემდგომ, წმინდა ბასამ კუნძულზე გამოცურა, სადაც იგი ცემეს და თავკვეთეს.

წმინდა იგნატიუსი, მილინისკას მღვდელმთავარი: წმინდა იგნატიუსმა ცხოვრება ჩუმად საკუთარი მოვალეობის შესრულებაში გაატარა; თუმცა შემდგომ მისი გარდაცვალებისა, „დიდი ნათელი ჩამოვიდა ზეციდან მასზე.“

წმინდა ანასტასია ფერსათელი: წმინდა ანასტასია მონასტერში აღკვეცამდე მბრძანებლის ცოლი იყო; ამ დროს, იგი მონასტრად გულუხვი იყო. აღკვეცის შემდგომ, მან თავი სრულად დაიმდაბლა: მძიმე მორჩილების საქმეებს ასრულებდა, ეცვა ძაძა; და დროს ლოცვაში ატარებდა. ხოლო მის გავლით უფალმა მადლი გამოაბრწყინა.

წმინდა სილვესტერ პირველი, რომის მღვდელმთავარი: როდესაც დევნა დაიწყო, იგი მაშინ ახალგაზრდა მღვდელი იყო; თუმცა ნაცვლად სიმხდალისა, მან ღვთივ გააძლიერა გახიზნული მორწმუნენი. დევნის დასრულების შემდგომ იგი რომის მღვდელმთავრად აირჩიეს. გარდაცვალების შემდგომ, მისმა ძმებმა წმინდანის წოდებით პატივ-გეს იგი.

წმინდა კიპრიანი, კიევის, რუსების, და ლიეტუვის მღვდელმთავარი: წმინდა კიპრიანი კონსტანტინოპოლის მღვდელმთავრის გარემოცვის წევრი იყო. იგი, მიუხედავად იმდროინდელი ბრკოლებებისა, ეკლესიის ერთობას მსახურებდა. ბოლოს, იგი წოდებულ-იქნა როგორც ყველა რუსის მღვდელმთავარი. გარდაცვალების შემდგომ, მისმა ძმებმა წმინდანის წოდებით პატივ-გეს იგი.

წმინდა ოლიმპიას, დიაკონესა: წმინდა ოლიმპიას ახალგაზრდა ქმრის ერთგული ქვრივი იყო. თუმცა მდიდრობით, მისთვის მდიდრობა ტვირთი იყო და ერჩივნა მისი თავისუფლად გაცემა. მას მიენიჭა დიაკონესის წოდება, რომლის მოვალეობათაც იგი ერთგულად ასრულებდა, ვიდრე იგი ცილისწამებებითა და დევნით არ გააძევეს. მან მისი ბოლო წლები სწეულებაში გაატარა. მას პატივს მიაგებდნენ მღვდელმთავრები როგორც „აღმოსავლეთის ეკლესიის ქვრივთა დიდება“ს.

წმინდა ფეხმარინია მერეელი: იგი იყო ღვთივ ბრძენი და გამბედავი, იმდენად ვითარმედ მას ხუცესთა განსაკუთრებული პატივისცემა გააჩნდა; იგი იყო ხუცესთა გულისწორი ხოლო მისი გამბედაობით იგი ქვეყნის მბრძანებელსაც კი აღუდგა ქალის დასაცავად. წმინდა ფეხმარინია იყო მოკრძალებული და არაყურისმჭრელი, ღვთის ერთგულად მსახური მონაზონი.

წმინდა ქათბერტი, ლინდისფარნის მღვდელმთავარი და ინგლენდის სასწაულმოქმედი: წმინდა ქათბერტი ცხებულისთვის მოშურნე იყო. იგი დაუღალავად ქადაგებდა ცხებულის შესახებ მათთან, ვინებმაც ჯერ არ იცოდნენ ცხებულის შესახებ. თუმცა, როგორც გულით ბერს, მისი გული მარტოობისკენ ისწრაფოდა, ღვთის ნება მისთვის მრევლის მსახური იყო. წმინდა ქათბერტი ღვთივ მდაბალი იყო; და, იმ დროს, უფალმა მის გავლით მოფინა მაღლი ინგლისს. წმინდა ქათბერტმა მართდროზე უფალში განისვენა, ხოლო უფალმა მისი სხეული განაბრწყინა და დაიცვა.

წმინდა ი-ნ-სენტ კომელელი: წმინდა ი-ნ-სენტი იყო ღვთივ მდაბალი, მორჩილი, და ბეჯითი ბერი. მან ჯერ უფროს ძმასთან ერთად ააგო საყუდელი და დაჰყო დრო ველურობაში; ხოლო შემდგომ, მითითებით, მან განცალკევებით ააგო ბერთა საზოგადოება, სადაც მან ღვთისთვის დაჰყო დარჩენილი ცხოვრება და სხვებისთვის მისი სულიერი გამოცდილების გაზიარებით.

წმინდა აკულინა დიდ-მოწამე: წმინდა აკულინა ჯერ კიდევ ბავშვი იყო წარმართთა გარემოში, როდესაც მისი მაგალითით მეგობრის გული მოიგო და მისი მეგობარი მოვიდა რწმენად; ამის გამო იგი დაასმინეს; ჯერ მისი გულის მოგება ცადეს, თუმცა როდესაც არ გაჭრა, საშინლად აწამეს: . . . იგი ცემეს, განხადეს, და გაამათრახეს. . . ; როდესაც მწამებელმა კითხა, ‘სად არის შენი ღმერთი? დაე მოვიდეს და შენი თავი ხელიდან გამომართვას.’, წმინდა აკულინამ, თუმცა ბავშვმა, უპასუხა, ‘უფალი აქ არის ჩემთან ერთად უჩინრად; რაც უფრო მეტს განვიცდი, უფრო მეტ ძალასა და გამძლეობას მომცემს.’ მაშინ მისი ყურები გახურებული ლითონის ჯობით გაბურდეს; წმინდა აკულინა ამ დროს მხოლოდ თორმეტი წლის იყო; და დაეცა ვით მკვდარი. . . ; მაშ გაიცა ბრძანება ქალაქ-გარეთ ძალლთა საკვებად გაეგდოთ; თუმცა, ღამით, ანგელოზმა იგი აღადგინა და უთხრა გამგებელი ემზილებინა; გამგებელმა მას თავკვეთა მიუსაჯა; თუმცა განაჩენის აღსრულებამდე განასვენა უფალმა მისი სული. მორწმუნებმა მისი მადლიანი სხეული ქალაქ-გარეთ დამარხეს ხოლო მისი წმიდა სხეულის შემდგომ კონსტანტინოპოლში მოხდა პატივით გადასვენება.

წმინდა სინკლეტიკე ალექსანდრიელი: თუმცა წმინდა სინკლეტიკე ამქვეყნიურად წარჩინებული იყო, მისი მონაზონობა იყო; მაშ, შემდგომ მშობლების გარდაცვალებისა, გასცა მისი მდიდრობა და ღარიბი ცხოვრება დაიწყო; მან ხალხისგან განმარტოებით დაჰყო წლები მდუმარებაში, შემდეგ კი გახდა მსურველთა სულიერი მიმთითებელი. მან გარდაცვალების წინა ხანი დაჰყო ტკივილებში სხვადასხვა სწეულებებისგან, თუმცა დაითმინა ისინი მოთმინებით უფლის წმინდა ნებაზე მინდობით; და უფალში განისვენა.

წმინდა აბო, თბილისში წამებული: აბო ახალგაზრდა იყო როდესაც დატოვა უსახულო ქვეყანა თავისი და წარსული ცხოვრებაი მისი ხოლო დაადგა გზას ქვეყნად მორწმუნეთა. მიიღო ცხებულის რწმენა და მოინათლა. იგი უშიშრად აღიარებდა ცხებულის რწმენას ჭეშმარიტებად; მაშ იგი შეიპყრეს; ვითარმედ იგი ვერ მოდრიკეს ვერც ცდუნებითა და ვერც შიშით, მას თავი მოკვეთეს. თუმცა წარმართებმა სცადეს მისი მეხსიერებიდან წაშლა, იგი უფალმა განაბრწყინა, როგორც ღვთის მადლი, დაღათუ ჟამსა ცოდვილობისა და სირთულობისა.

წმინდა ევა: ვიცით, რომ ცოდვის წყარო ჩვენი გულია და არა გარეგანი გავლენა; მაშ, ევას და ადამის ცოდვის მიზეზი არა გველი და ევა იყო, არამედ ხილის მიღების ცნობისმოყვარება და ცოლის გაკერპება. თუმცა ღმერთი გაგების მიღმა მოწყალეა: მამამ შემოსა ისინი საკუთარ ცოდვილობაში, და, თუმცა ცოდვაში მკვდარნი, მან ისინი და მათი შთამომავლობა არ უარყო, არამედ კვლავ იყო ის მათთვის ხელმისაწვდომელი.

წმინდა ანატოლი, ახალი მღვდელმოწამე: წმინდა ანატოლი დაქვრივებული მღვდელმთავარი იყო, რომელმაც ცხებულის თავდაუზოგავი ერთგულებისთვის აიტანა დევნა, იწროება, და ციხე. მისი ორივე ძმა, მიხაილი და ელპიდიფორი, მოწამეობრივად გარდაიცვალა; ხოლო მის სულიერ ძმებზე იგი წერდა: „...სოფელ იშიმში, მღვდელი სოკოლოვი მოკლულიყო... ნათლობისას სოფელ ბოგოროდნიში, მღვდელი სერდობოვი ნასროლიყო...“; გარდაცვალების შემდგომ, მისმა ძმებმა იგი ცნო როგორც ახალ-მოწამედ ეკლესიისა.

ჰელენ დრაგას პალაიოლოგოსი: არც იგი და არც მისი მეუღლე ან შვილები უნდა იყვნენ მოხსენიებულნი წმინდანებად მართმადიდებელი ეკლესიის მიერ. ხოლო ქალაქი დაეცა, რამეთუ ღვთის სახლში სატანას ეთაყვანეს; და აღრიეს მართლობა მტყუანობასთან, ნათელი ბნელთან, ხოლო ჭეშმარიტება სიცრუესთან.

წმინდა ზოია მოწამე, მის მეუღლესთან და მათ შვილებთან ერთად: წმინდა ზოიამ, მისმა მეუღლემ, წმინდა ჰესპერუსმა, და მათმა შვილებმა, წმინდა კირიაკუსმა და წმინდა თეოდულუსმა, უარი განაცხადენ კერპთათვის ნაწირავი საკვებისა და სასმელის მიღებაზე; ისინი გარდაცვალებამდე ამის გამო საშინლად აწამეს. თუმცა ანგელოზნი აქებდნენ ღვთის შვილთა თავდადებას რწმენისთვის.

წმინდა-მოწამენი ეროთეისი და კაპეტოლინა: როდესაც წარმართმა გამგებელმა ვერ გატეხა წმინდა კაპეტოლინა, არამედ მან მისი ზეციური მოქალაქეობა მტკიცედ ღვთივ აღიარა, გამგებელმა იგი ციხეში ჩააგდებინა. წმინდა ეროთეისმა მიაკითხა კაპეტოლინას ციხეში; მისი ნებისამებრ, მდიდრობა ღატაკთ დაურიგა. მეორე დღეს, როდესაც მოსამართლეს წმინდა კაპეტოლინასთვის თავკვეთა უნდა მიესაჯა, წმინდა ეროთეისი თავს დაესხა მოსამართლეს და გალანძდა. მათ ჯერ წმინდა კაპეტოლინას თავი მოკვეთეს ხოლო შემდგომ წმინდა ეროთეისი აწამეს. ღვთივ წმინდა ეროთეისი მადლობდა და მისი ჭრილობები ინკურნებოდა; შემდგომ წმინდა ეროთეისსაც თავი მოკვეთეს.

წმინდა სერგი ნურმელი: წმინდა სერგი ათონის მთაზე მცხოვრები ხუცესი იყო. მან დატოვა ათონის მთა, წმინდა სერგი რადონეჟელს ესტუმრა, და დამორჩილდა. შემდგომ წმინდა სერგი ნურმას მდინარესთან ახლოს დასახლდა. დროის განმავლობაში, მას შეუერთდა ორმოცი ასკეტი, რის შემდეგაც მან ააგო ფერიცვალების სახელობის ტაძარი და საზოგადოებრივი მონასტერი დააარსა. მან დაჲყო მისი ცხოვრება მონასტერში, როგორც საყვარელმა და სანდო ძმამ; ხოლო მართდროზე უფალში განისვენა.

წმინდა ნიკანდერ ფსკოველი: წმინდა ნიკანდერის სურვილი ბავშვობიდან მონაზონობა იყო. მისი გულის სურვილი ღვთისმიერი იყო; მაშ მართდროზე, ღვთის ხელმძღვანელობით, მან დაიწყო განმარტოებული ცხოვრება. იგი დრო-და-დრო სტუმრობდა და დაჰყოფდა დროს მონასტერში მორჩილებისა და ზიარებისთვის. წლების გავლით ადამიანებმა დაიწყო მასთან სტუმრობა ხოლო უფალი აძლევდა მას მადლს მათ დასახმარებლად. მას წინასწარ ეცნობა ხანი მისი გარდაცვალებისა და მართდროზე უფალში განისვენა.